

Χριστίνα Δράκου

Ελευθερώνουμε τα χέρια των παιδιών

Συνέντευξη στη Μερόπη Μωυσέως

Εδώ και 25 χρόνια η Χριστίνα Δράκου βγάζει με πολύ μεράκι φωτογραφίες από τα ταξίδια της σε όλο τον κόσμο, τα οποία πραγματοποιεί εξαιτίας της δουλειάς της ως ταξιδιωτική πράκτορας. Επιστρέφει στην Κύπρο, διοργανώνει φωτογραφικές εκθέσεις, πουλάει τις φωτογραφίες και βοηθά παιδιά: είτε για θέματα υγείας ή παιδείας. Από το 2013, η Χριστίνα Δράκου συνίδρυσε με άλλους ανθρώπους το Ίδρυμα S' agaro, το οποίο βοηθά παιδιά σε όλο τον κόσμο και, φυσικά, στην Κύπρο.

Στις 8 Νοεμβρίου εγκαινιάζεται η νέα της έκθεση στην γκαλερί του Μουσείου Λουκίας και Μιχαλάκη Ζαμπέλα, τα έσοδα από την οποία θα ενισχύσουν τις ανάγκες του προγράμματος "Ελεύθερα Χέρια".

Με αυτή την αφορμή, αλλά και εξαιτίας της επικείμενης συνεργασίας μας για την ετήσια "Γιορτή στο Πάρκινγκ" που διοργανώνει κάθε Δεκέμβρη το πολιτιστικό ένθετο Παράθυρο της εφημερίδας "Πολίτης", η Χριστίνα Δράκου μοιράστηκε μαζί μας τις σκέψεις της.

Η έκθεση

Στη φωτογραφική έκθεση με τίτλο "Η ζωή είναι ταξίδι...", η Χριστίνα Δράκου παρουσιάζει μια σειρά από έγχρωμες φωτογραφίες που αποτελούν ένα μεγάλο ταξίδι στον πλανήτη μας. "Το ταξίδι αυτό ξεκινά από τον Παταγονία, τη Γη του Πυρός με φωτογραφίες από τον Περίτο Μορένο, τον πιο μεγάλο παγετώνα του κόσμου. Η δράση στο χώρο όπου βρίσκεται και φωτογραφίζω, είναι πολύ σημαντική για μένα. Δεν φωτογραφίζω απλώς. Αν θα πάω στον παγετώνα, θα τον σκαφραλώσω. Αν θα πάω στον Μάτσου Πίτσου, θα το ανέβω. Δεν φωτογραφίζω από μακριά. Έπειτα έχουμε φωτογραφίες από την έρημο της Νεβάδας, από το Περού και από τη λίμνη Τιτικάκι τη μεγαλύτερη και καθαρότερη λίμνη παγκοσμίως και περού και εκεί γίνεται όλος ο διαμοιρασμός των ναρκωτικών ανάμεσα στις δύο χώρες. Είναι αρκετά "επικίνδυνο" να διασχίσει κανείς αυτή τη λίμνη ενώ συναντάς εκεί και τα λεγόμενα κινούμενα νησιά (floating islands) γιατί είναι φτιαγμένα από μπαμπού και έχει κόσμο που ζει πάνω σ' αυτά. Είναι πολύ θεματική η εικόνα και συναρπαστική η εμπειρία του να ζήσεις εκεί, έστω για λίγες μέρες, όπως έκανα για να γνωρίσω και να φωτογραφίσω τους κατοίκους. Στην έκθεση παρουσιάζονται, επίσης, φωτογραφίες από τον Καναδά και πίσω στην Ευρώπη από τη Σικελία, την Αίτνα, την έρημο της Σαουδικής Αραβίας, το Βιετνάμ, την Ινδία και τη Μιανμάρ. Μοιάζει με τον γύρο του κόσμου αυτό το φωτογραφικό ταξίδι που θα δούμε στην έκθεση".

Πρόκειται για μια σειρά από φωτογραφίες που πρωτοπαρουσιάστηκαν τον περασμένο Ιούνιο στο Φωτογραφικό Κέντρο 6Χ6, στη Λεμεσό. "Οι φωτογραφίες εκείνης της έκθεσης πουλήθηκαν όλες και μαζεύτηκαν αρκετά χρήματα για να αγοράσουμε μαζί βέβαια με πολλή στήριξη και από άλλους χορηγούς-δώδεκα κομπιούτερ για να φτιάξουμε την αίθουσα υπολογιστών στο πρόγραμμα "Ελεύθερα Χέρια" στη Λεμεσό.

Τα «Ελεύθερα Χέρια»

Αυτό είναι το όνομα ενός προγράμματος που στηρίζει το Ίδρυμα S' agaro εδώ και ενάμιση χρόνο. Πρόκειται για το πρόγραμμα που "τρέχει" σε έναν εκπαιδευτικό χώρο για 25 παιδιά ηλικίας 11-17 ετών στη γειτονιά του Άη Γιάννη στη Λεμεσό.

-Πώς δημιουργήθηκε αυτό ο χώρος;

"Όταν μια μέρα ξυπνήσαμε στην Κύπρο και ανακαλύψαμε ότι υπάρχει κρίση και ότι έχει κόσμο άπορο", απαντά αφοπλιστικά η Χριστίνα Δράκου. "Στη Λεμεσό ειδικά, με την ευμάρεια, τους Ρώσους και ό,τι

"Αυτό που θέλουμε είναι στη ζωή τους τα παιδιά να μην ζουν με βοηθήματα αλλά να τους δώσουμε τα απαραίτητα εργαλεία ώστε να μπορούν μέσα από την εκπαίδευση να σταθούν στα πόδια τους μόνο τους", λέει η Χριστίνα Δράκου. (ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΥΛΟΣ ΒΡΥΩΝΙΔΗΣ).

Το 2011, η Χριστίνα Δράκου βρέθηκε σε ένα χωριό του Περού και μπαίνοντας σε ένα σχολείο για να φωτογραφίσει, είδε παιδιά να κάθονται στο πάτωμα. Δεν είχαν ούτε θρανία, ούτε καρέκλες. Το 2013 έκανε στις Βρυξέλλες μια έκθεση με τις φωτογραφίες που έβγαλε στο Περού και αγόρασε 100 θρανία και καρέκλες για τα παιδιά. Αυτό ήταν το πρώτο πρότζεκτ του Ίδρυματος S' agaro.

Στις 13 Δεκεμβρίου στον «Πολίτη»

Ενισχύουμε τη βιβλιοθήκη των παιδιών

Στο πλαίσιο της φετινής "Γιορτής στο Πάρκινγκ" που διοργανώνει εδώ και τρία χρόνια το πολιτιστικό ένθετο της εφημερίδας "Πολίτης", μαζεύ-

ουμε βιβλία για την ενίσχυση της βιβλιοθήκης του προγράμματος "Ελεύθερα Χέρια". Ψάξτε τις βιβλιοθήκες σας και ό,τι δεν χρειάζεστε, μην το πετάξετε. Φέρτε

το στη Γιορτή στο Πάρκινγκ στις 13 Δεκεμβρίου, στον χώρο στάθμευσης πίσω από τα γραφεία της εφημερίδας μας. Λεπτομέρειες θα δοθούν σύντομα.

συνέβαινε γύρω μας, μέχρι τότε δεν πιστεύαμε ότι υπήρχαν τέτοιο πρόβλημα. Δημιουργήθηκε λοιπόν η λογική αν σκεφτείς την ύλη που περνάει τα παιδιά σε αυτό τον χώρο ο οποίος είναι συνάμα και το κοινωνικό παντοπωλείο της πόλης. Πρόκειται για ένα ενιαίο κτήριο, μέρος του οποίου παραχωρείται για αυτά τα παιδιά. Ως Ίδρυμα S' agaro πήραμε το μήνυμα για την ύπαρξη αυτού του χώρου τον Γενάρη και θελήσαμε να βοηθήσουμε".

Ο ίδιος ο δήμαρχος έδωσε το πράσινο φως στο Ίδρυμα, το οποίο πήρε την πρωτοβουλία και έφτιαξε τον χώρο όπου... οι συνθήκες δεν ήταν οι ιδανικότερες. Εκεί διδάσκει μία μόλις δασκάλα, η Εύη, η οποία κάνει πολύ καλή δουλειά και με πολλή προθυμία προσπαθεί να βοηθήσει και τα 25 παιδιά που βρίσκονται σταθερά σ' αυτό τον χώρο. "Όστόσο, σε πόσα παιδιά μπορεί να διαβάσει μία μόνο δασκάλα, όταν μάλιστα το κάθε παιδί βρίσκεται σε διαφορετική τάξη και είναι σε διαφορετικό επίπεδο;" Γι' αυτό μια πρώτη ανάγκη του προγράμματος "Ελεύθερα Χέρια" είναι οι δασκάλοι. "Ήδη με την ενίσχυση που δέχεται από φίλους το Ίδρυμα, έγινε κατορθωτό να προσληφθεί, με το ελάχιστο αντίτιμο, μια δασκάλα ηλεκτρονικών υπολογιστών.

Παιδεία, όχι ψωμί

Το σκεπτικό του ιδρύματος S' agaro είναι να παρέχει στα παιδιά τα απαραίτητα εργαλεία για την ανάπτυξή τους. Κι αυτά τα εργαλεία δεν είναι άλλα από την ίδια τη μόρφωση.

Δηλώνοντας ότι το S' agaro είναι ένα αντι-ίδρυμα, η Χριστίνα Δράκου τονίζει πως δεν χρησιμοποιεί τους συμβατικούς τρόπους άλλων ιδρυμάτων για τη συλλογή χρημάτων. "Δεν κάνουμε γκαλά στα σπίτια μας για να έρθουν οι λίγοι και να μας δώσουν λεφτά. Εξάλλου, πιο μεγάλη σημασία έχει να ευαισθητοποιηθεί ο πολύς κόσμος για τη μεγάλη αξία της εκπαίδευσης. Ξέρετε ότι δίπλα μας, στη Συρία, υπάρ-

χουν σήμερα τρία εκατ. παιδιά που δεν πάνε σχολείο. Σε 20 λεπτά δρόμο απ' εδώ με το αεροπλάνο. Είπαμε να υπάρχουν άλλοι τρόποι. Εδώ και 25 χρόνια φωτογραφίζω από μεράκι και κάνω εκθέσεις, διαθέτω προς πώληση τις φωτογραφίες μου που -με ένα μαγικό τρόπο- πωλούνται και μαζεύω χρήματα για τα παιδιά. Ούτε μιάς ενδιαφέρει να μαζεύσουμε τρόφιμα. Αυτό που θέλουμε είναι στη ζωή τους τα παιδιά να μην ζουν με βοηθήματα. Αυτός είναι ο στόχος. Να μπορούν να τελειώσουν το σχολείο, να πάνε σε κάποιο κολέγιο, να βρουν μια δουλειά, να ξέρουν να χρησιμοποιούν ένα κομπιούτερ, να μάθουν πέντε λέξεις αγγλικές. Να έχουν δυνατότητες ώστε να μπορούν μέσα από την εκπαίδευση να σταθούν στα πόδια τους μόνο τους. Γι' αυτό και το πρόγραμμά μας ονομάζεται 'Ελεύθερα Χέρια': Ελευθερώνονται τα χέρια των παιδιών από την εξάρτηση των ιδρυμάτων. Ξέρετε, θυμώνω γιατί ξέρω ότι όταν ένας άνθρωπος περνάει και του δίνεις φαγητό, θα φάει μια, τρεις, πέντε, δέκα φορές. Ύστερα τον μαθαίνεις να ζητιανεύει για να φάει, τον μαθαίνεις να ζει με τα βοηθήματα. Όμως, όταν τον εκπαιδεύσεις, πάντα θα έχει φαί να φάει γιατί θα χρησιμοποιεί την τέχνη του, τη γνώση, για να κερδίσει το ψωμί του με αξιοπρέπεια. Αυτό είναι το σκεπτικό του ιδρύματος. Το λέει και μια παροιμία: αν δεις κάποιον να περνά, μην του δώσεις φαί, δώσε του ένα καλάμι και μάθε τον να ψαρεύει. Έτσι θα έχει πάντα στη ζωή του ψάρια. Και υπάρχει αυτή η δυνατότητα. Την βλέπω σ' αυτά τα παιδιά που ήταν μαζεμένα την πρώτη φορά που τα επισκεφτήκαμε. Όμως είναι εξυπνα παιδιά, έχουν πολλές δυνατότητες, διψούν για μάθηση.

Το S' agaro και η δράση του

Το 2011, η Χριστίνα Δράκου βρέθηκε σε ένα χωριό του Περού και μπαίνοντας σε ένα σχολείο για να φωτογραφίσει, είδε παιδιά να κάθονται στο πάτωμα. Δεν είχαν ούτε θρανία, ούτε καρέκλες. "Τους είπα 'ξέρε-

Εγκαινιάζοντας τη νέα φωτογραφική έκθεσή της και προσφέροντας όλα τα έσοδα στο πρόγραμμα "Ελεύθερα χέρια", η Χριστίνα Δράκου εξηγεί γιατί πρέπει να δίνουμε στα παιδιά εργαλεία

τε, θα κανω' έκθεση με τις φωτογραφίες που εργάστηκα στη χώρα σας, θα τις πουλήσω και θα σας αγοράσω θρανία και καρέκλες!". Τους φάνηκε περίεργο και ένα παιδί με ρώτησε γιατί θα έκανα κάτι τέτοιο γι' αυτούς. "Γιατί", του είπα, "σ' αγαπώ". Έτσι ξεκίνησε στο μυαλό μου να καλλιεργείται η ιδέα ενός ιδρύματος για την εκπαίδευση. Άφησα, όμως, την ιδέα κι αυτή επανήλθε ένα χρόνο μετά. Το S' agaro ιδρύθηκε τελικά τον Γενάρη 2013, αφού χρειάζεται χρόνος για τις διαδικασίες ίδρυσης. Ακολούθησε τον Οκτώβρη 2013 η έκθεση με τις φωτογραφίες του Περού σε ένα από τα μεγαλύτερα πολιτιστικά κέντρα των Βρυξελλών: 900 επισκέπτες πέρασαν από την έκθεση όπου πωλήθηκαν όλες οι φωτογραφίες και αγοράσαμε εκατό καρέκλες και εκατό θρανία για τα παιδιά. Έτσι υλοποιήθηκε το πρώτο πρότζεκτ. Μετά πήγαμε στη Μαδαγασκάρη. Τα παιδιά εκεί έχουν ένα μολύβι και το σπάνε στα δυο, το μοιράζονται για να γράψουν. Καταφέραμε να αγοράσουμε γραφική ύλη σ' αυτά τα παιδιά για ένα χρόνο. Έπειτα αρχίσαμε να δουλεύουμε στην Κύπρο. Πήγαμε στην Γ' Αστική Λεμεσού όπου πολλά παιδιά είναι άπορα. Και ένα εργαλείο που χρειαζόνταν ήταν ένας διαδραστικός πίνακας. Στην Αγγλία πολλά σχολεία έχουν μόνο διαδραστικούς πίνακες από το 2008. Και στη Γαλλία το ίδιο. Δεν γίνεται να γράφουν με κιμωλίες και να καταπίνουν τον αερόσπι. Ο διαδραστικός πίνακας είναι εξελιγμένο τεχνολογικό εργαλείο, ενώνεται με το διαδίκτυο, τα παιδιά γράφουν με τα δάκτυλά τους. Σε άλλα δημόσια σχολεία, αυτοί οι πίνακες αγοράζονται από τους Συνδέσμους Γονέων, όταν οι Σύνδεσμοι είναι εύποροι. Στα άπορα παιδιά, όμως, ήταν αναγκαίο να βρεθεί κάποιος να τους στηρίξει για την αγορά αυτού του πίνακα. Προσέξτε, όλα αυτά σε δημόσια σχολεία, που στο εξωτερικό αυτά τα πράγματα είναι δεδομένα".

Γραφική ύλη στα παιδιά μιας τάξης στη Μαδαγασκάρη και η καλύτερη ανταπόδοση: Mercis S' agaro!, γραμμένο στον πίνακα του σχολείου.

Τον ζήτησαν τα ίδια τα παιδιά

Ανάγκη για έναν ψυχολόγο

Όταν η Χριστίνα Δράκου ρώτησε τα παιδιά που βρίσκονται στο πρόγραμμα "Ελεύθερα Χέρια" τι θα ήθελαν να έχουν σ' αυτό το πρόγραμμα, το πρώτο που ζήτησαν ήταν κομπιούτερ. Τους τα εξασφάλισε. Έπειτα ζήτησαν ένα δάσκαλο ή μια δασκάλα για να τους

μάθει κομπιούτερ κι έναν δεύτερο για να τους μάθει αγγλικά. Ζήτησαν, όμως, και έναν ψυχολόγο.

"Χρειάζεται ένας ψυχολόγος - τον ζητούν τα παιδιά- για εθελοντική εργασία: να τα επισκέπτεται μια ή δύο φορές τη βδομάδα για ομαδικές συζητήσεις, πάνω σε θέ-

ματα που τους απασχολούν. Αν υπάρχει αυτός ο άνθρωπος, ας επικοινωνήσει μαζί μας. Αν υπάρχει αυτός ο άνθρωπος που δέχεται και θέλει να πηγαίνει σ' αυτά τα παιδιά, να έρθει. Γιατί χρειάζονται επιπλέον στήριξη. Δεν είναι τόσο τα υλικά που λίγο πολύ καταφέραμε

να τα εξασφαλίσουμε. Χρειάζεται να συζητούν θέματα εφηβείας αλλά και συμβουλές από έναν σοβάρη ψυχολόγο. Είναι δύσκολες ηλικίες αλλά είναι πολύ καλά παιδιά. Και χρειάζονται, επίσης, πρότυπα και κατεύθυνση για το τι θέλουν να κάνουν μετά".